

na issa läinud waatma, agga ei julgend, seest et se kaupmees, kelle jures temma eßmalt olli olnud, tedda igga polel kui warga ja jooksia laskis járrel ot-sida; — siiski temma iggatseß wågga, omma issa jálle nähha sada, ja sowis temma ja omma ðedega ühhes ellada ja laskis neid ennese jure tulla, mäksis issa wöllad årra, kaswatas ommad ðed illusaste ülles ja panni neid kahhe ausa meestele, kes temma föbrad ollid, mehheli ja kui ep olnud ennam temmale mur-ret omma ðede peatoidusse párrast, siis hakkaß temma isse næst wötma. Josep ei otsind ennesele rikka tüttarlast naesekß, waid üht trui, töteggia, jumma-lakartlikko abbikaast, kellega temma rahholiste ja ar-mastusse sees ellas ja temmaga ühhes kous waeste ja håddaliste ees hoolt kandis. Temma rikkus kas-wis páwast páwani, agga nisammoti ka temma allan-dus ja tånto meel Jummala wästo, sellepárrast olli ka Jummala önnistus temmaga, senni funni temma omma wanna ea sees omma hinge heitis, ja mitme tuhhandest surno aeda sai sadetud, kus nemmad temma auda omma silma-wega kastsid. —

Wotta siis, armas luggeja, ka nenda kui Josep, itka Issandat omma Jummalat melespiddada, ja årra unnusta, et: „sedda, kes ðige, fistakse ahhas-tusfest wålja, agga kes ðål, saab temma asseme-le!“ — Öppet. fanna 11, 8.